ISSN 0132-4462.
№ 4 2005
КВІТЕНЬ

перець

Микола КАПУСТА

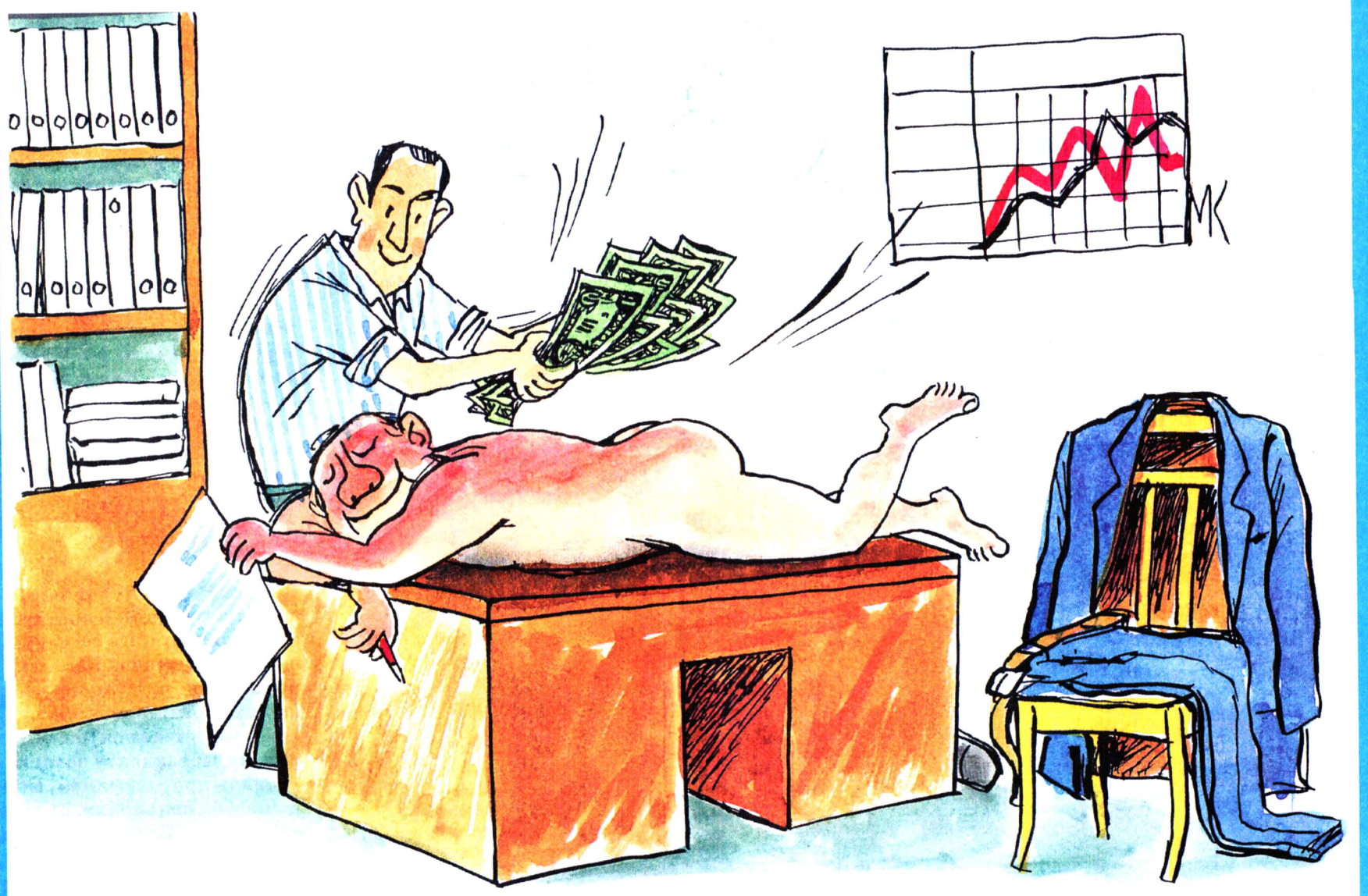

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

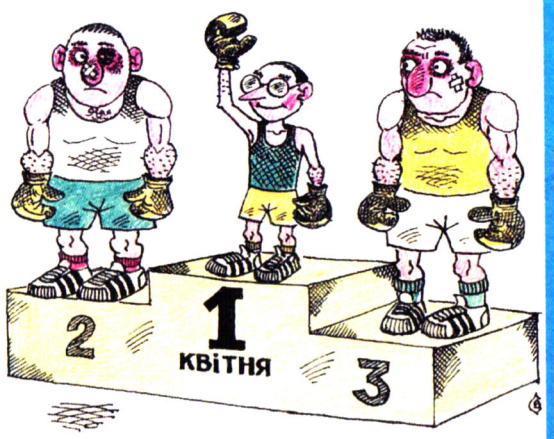

Вадим СИМИНОГА

Олексій КОХАН

Микола КАПУСТА

ХАЛЕПА

Лиш автобус на зупинці
Відчинив дверцята,—
Мов на приступ, повалила
Публіка строката.
Кожен хоче опинитись
Першим у салоні.
Пруть з боків і пруть із тилу;
Хекають, червоні...
Мов страшне стихійне лихо
Звідкілясь упало.
Всяк хапа кого попало
І за що попало.
Ну а верх беруть оті, що
При здоров'ї, силі,
Слаботілих же виносить,
Мов на буйній хвилі...
Занесла ота стихія
У салон і Мину,
Що для продажу
на ринок
Віз яєць корзину.
І, видать, на те вже йшлося,
Щоб халепа сталась:
За дверима та корзина
З яйцями зосталась.
Дядько кинувся на вихід,
Щоб її шукати,
Та куди там! — вже автобус
Почина рушати.
— Зупинись! — волає Мина
Водієві Борі, —
Бо я, синку, в автобусі,
А яйця — надворі!

Володимир ДУГАР.

м. Карлівка
на Полтавщині.

Олексій КОХАН

ІРОНІЗМИ

◆ *Завжди енергійно засукував рукава. Щоб краще працювати ліктями.*

◆ *З описок: фіготерапія.*

◆ *І злопам'ятні стають добрішими, коли починають хворіти на склероз.*

Леонід ЗАБАРА.

◆ *Головне не те, що прийшла нова влада, а те, щоб ми жили по-новому.*

◆ *Головне, щоб молодіжна програма не застаріла.*

◆ *Щоб до кінця зрозуміти жінку, треба не зрозуміти самого себе.*

Юрій САВЧУК.

ІАП
ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

ДАЙ «ВОЛІ» ВОЛЮ

Той, хто «прив'язався» у Києві до кабельного телебачення, яке монополізувало товариство «Воля-кабель», уже ніяк «не відв'яжеться». Бо іншого кабельного оператора у столиці немає. А раз так, то «Воля» і диктує ціни на вартість своїх послуг. З 1 травня на киян чекає чергове підвищення цін на «кабель».

ДИТЯЧЕ ЩАСТЯ

Усі схвально зреагували на те, що держава тепер виплачуватиме грошову допомогу сім'ям, в яких з'явилося немовля. Але у багатьох виникає питання: чому одні діти, які народилися в 2005 році ощасливлені державною турботою, а інші ні. Тільки тому, що одні з'явилися на білий світ після 1 квітня, а інші до?.. А пенсії, між іншим, підвищили усім з нового року...

ЯК ГОРОХОМ ОБ СТІНУ

Майже 1,5 тисячі скарг одержує щодня Секретаріат Президента. Це свідчить, що «бюрократична машина» працює ще по-старому. Бо якби скарги належним чином розглядалися на місцях, то Президенту замість «волань про допомогу», можливо б, надсилали листи вдячності. Ніхто б не заперечував, якби і в такій кількості.

ТОМУ ТАКА РЕАКЦІЯ

Нещодавно деяких колишніх високопосадовців через телебачення запросили до МВС для дачі пояснень. Але багато з них до слідчих так і не з'явилися. Аналітична служба ІАП висловила припущення: можливо, ті колишні високопосадовці не дивляться програм нашого телебачення, а, можливо, на свої мізерні зарплати не могли стягнутися на телевізор.

УВАГА!

Шановні друзі!

Ви, напевне, пам'ятаєте, які хмари нависли над «Перцем» минулого року, коли наш журнал не збиралися, було, навіть включати до Каталогу передплатних видань України на 2005 рік. Тоді після важкої і тривалої боротьби нам із вами вдалося відстояти «Перець». Але прихвосні тодішньої влади не втрачали надії «додушити» його. Тому проявили хитрість і «дозволили» передплату лише на перше півріччя.

Читачі у своїх численних листах до редакції справедливо обурювалися: «Чому ми не можемо передплатити «Перець» на цілий рік? Чи виходитиме він у другому півріччі».

Сьогодні ми можемо відповісти — виходитиме! Тому поспішіть на пошту, щоб оформити передплату. Ми знову сподіваємося на вашу підтримку. І радітимемо тільки тоді, коли переконаємося, що наша боротьба була недаремною, що ви чекали на зустріч із «Перцем»!

Передплатна ціна
на другне півріччя — 13 грн. 08 коп.,
на 3 місяці — 6 грн. 54 коп.

Долатимемо негаразди з усмішкою!

Хай нас буде багато!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Синку, кінчай орати! Я вже й волів випряг!

Олексій КОХАН

«ДІЄТА»

Розмовляють дві подруги, які давненько не бачилися:

— Ти чому така худа?

— Бо всю зиму на сирих овочах сиділа...

— А що це за дієта така?

— Яка там дієта, мене чоловік в погребі випадково замкнув...

Юрій КУВИКА.

смт Зачепилівка
Харківської області.

«ВЕРТОЛІТ»

Біжить лісом заєць, а назустріч вовк:

— Вовче, хочеш, тобі вертоліт покажу?— питає куцохвостий.

— Хочу...

— Зажмур очі...

Вовк зажмурив, а заєць взяв палицю і його межи очі — торох! Вовк на землю — беркиць. Ледве очуняв. Підводиться:

— Заєць, ти що?!!

— А чого під гвинт лізеш?

Данило СЕРПОКОЛИЙ.

м. Арциз
Одеської області.

ПОЯСНИЛИ

Трасою рухається колона авто. Час від часу автомобілі зупиняються біля бензоколонок, заправляються. І тільки одна іржава «копійка» жодного разу не заїжджала на заправку. Один водій не витримав, підійшов і питає через віконце:

— Хлопці, ми проїхали вже п'ять тисяч кілометрів, а ви ще не дозаправлялися... Я думав, може, у вас бак великий чи двигун мало «їсть». Але ж для п'яти тисяч — ніякого баку не вистачить!..

З «копійки» блимають очима два студенти:

— А у нас грошей немає...

Дмитро ДІБРОВА.

смт Баранівка
на Житомирщині.

Валерій ЧМИРЬОВ

Микола КАПУСТА

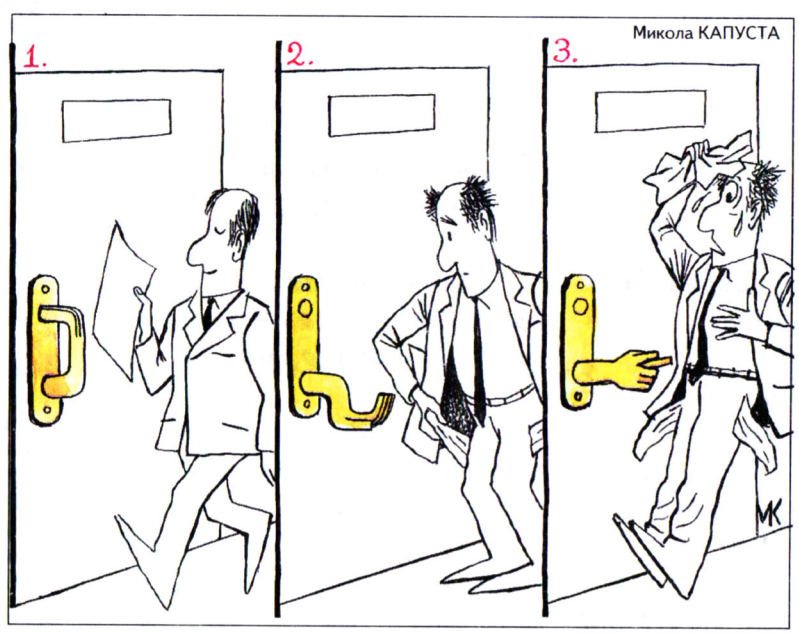

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Анатолій ВАСИЛЕНКО — НАРОДНИЙ!

Ще тоді, коли молодий Толя ходив до школи, а було це у селі Нижня Ланка Карлівського району на Полтавщині, з'явилося у нього непереборне бажання малювати. Малював він шкільні газети, портрети великих вчених для кабінету фізики і навіть... секретну карту для військкомату. А коли побачив журнал «Перець», як він каже, серце лягло до карикатури. І ось уже п'ятдесят років він із «Перцем». За цей час намальовано тисячі і тисячі карикатур.

«Оце дивився малюнки А. Василенка у «Перці»» і реготав... Ну, ніби він побував у нашому селі...» «А чи не про академіків нашого інституту був малюнок у останньому номері?..» «Ваш художник А. Василенко — наш художник... Бо він переймається нашими болями. Спасибі йому за його талант...» Таких рядків із листів читачів можна наводити багато. Анатолій Петрович Василенко й справді — наш і ваш художник.

Нещодавно указом Президента Майстру сатиричної графіки було присвоєно звання Народного художника України!

Вітаючи Анатолія Петровича, разом із вами скажемо: «Є за що!».

— Чого стоїмо, синку? Приїхали?
— Та... приїхали! Кобилу вкрали!

— І нарешті... час уже звернути увагу на наближення повені...

— Так, я згоден душу хоч чорту продати. А ти хто?
— Я — посередник!

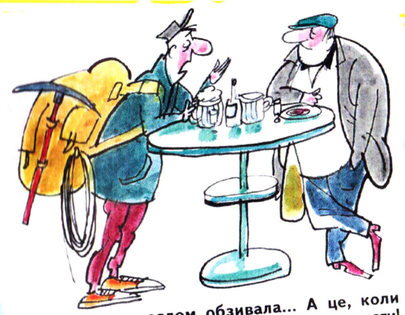

— Жінка козлом обзивала... А це, коли повернувся з гір, стала гірським козлом звати!

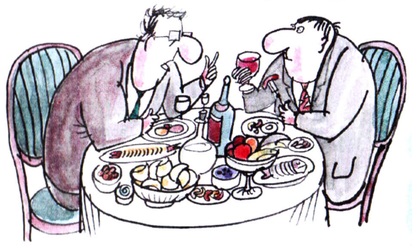

— Генетика, друже, велика річ! Каже міністр, не кради! А я не можу! У мене дід крав, батько в тюрмі зогнив, дядька за це ж посадили...

— Чому у вибухах на військовій базі тарган винен?
— Бо він, гад, контакти замкнув!

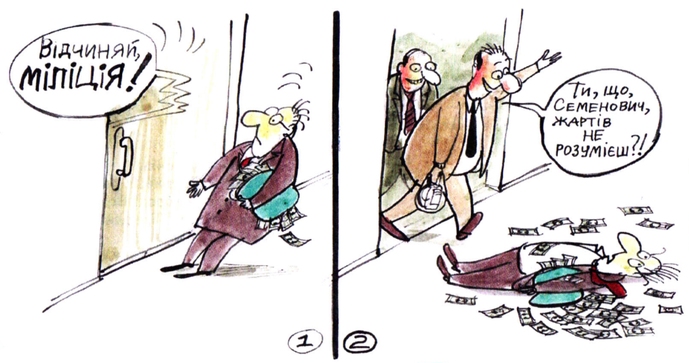

— Що несеш таке важке, служивий? Не снаряд часом?
— І п'ять гранат!

Олексій КОХАН

МУЗИ УСМІХАЮТЬСЯ

КОРОТКИЙ РЕПОРТАЖ

— Ні, ні і ще раз ні! — кричить головний редактор на репортера. — Це надто довгий репортаж. Викиньте всі непотрібні дрібниці!

Через півгодини репортер приносить текст: «Водій автомобіля їхав слизькою дорогою зі швидкістю сто кілометрів на годину. Похорони завтра о чотирнадцятій».

ВДЯЧНІ ГЛЯДАЧІ

— Як пройшла вистава?

— Дездемону грала нова актриса, та так бездарно, що коли Отелло почав її душити, зал вибухнув громом оваций!

ХТО?

Йде репетиція симфонічного оркестру. Диригент сотий раз змушує перегравати одне і те ж місце:

— Друга скрипка, знову ви збиваєтеся з темпу! Ще раз із сімнадцятої цифри!

Грають знову. Диригент — знову ж таки невдоволено:

— Годі, годі, годі! Флейта, тут не ля, а ля-бемоль! Ще раз!

Ударник не витримує і на знак протесту несамовито гамселить по всіх своїх барабанах і в литаври. Гуркіт страшенний, всі заціпеніли. Диригент обводить важким поглядом оркестр, довго мовчить, потім питає:

— Ну, і хто це зробив?

НЕВДАЛИЙ ФІНАЛ

Розмовляють два письменники.

— Ну, колего,— каже один,— і чим же вам не сподобався фінал мого останнього роману?

— Він надто далеко від початку.

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.
м. Бершадь на Вінниччині.

Друже Перче!

Мені здається, що у вінницькому науково-виробничому об'єднанні «Форт» перестаралися, випустивши зброю із символікою «помаранчевої» революції. Ще й по телевізору показали ювелірний пістолет, інкрустований золотом із написами: «Так!» «Вірю. Знаю. Можемо». Кажуть, що такі пістолети реалізовуватимуть через комерційну торговельну мережу. Хто їх зможе купити — здогадатися не важко. А по-друге, чи не профанація це символів мирної революції? Не треба їх ліпити де треба, й де не треба.

Дмитро ЩЕРБИНА.

Сергій РЯБОКОНЬ

КОРОТКО КАЖУЧИ

✓ ***І мовчання інколи буває легковажним.***

✓ ***Тільки потрапивши на базар, курка зрозуміла, як вона себе недооцінювала!***

✓ ***А таланти ростуть швидше, якщо їх частіше прополювати?***

✓ ***Був такий лінивий, що навіть дурниць не робив.***

✓ ***Коли в історії трапляється антракт, — хто тільки не намагається вилізти на сцену!***

✓ ***Праця створила людину, а ледарювати людина навчилася сама.***

✓ ***Коли в людини виростають крила, то вони заважають рукам.***

✓ ***Нині кінорежисери мислять тільки серіалами.***

Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

ГУМОРЕСКА

ЄДИНИЙ І НЕПОВТОРНИЙ

Бухгалтер Зубенко насторожено поглянув на двері з табличкою «Директор». Важко зітхнув. Обвів поглядом колег, що куняли біля комп'ютерів.

— А наш Кузьма Іванович Гончаренко надзвичайно розумна людина,— сказав.— Не шеф, а золото. Знахідка для нашої установи. Така людина народжується раз у сто років. Отож нам пощастило.

— Надзвичайно!— вигукнув Голубець, перекричавши бухгалтера.— Працювати поряд із Кузьмою Івановичем — велика честь!

— Інтелектуал! Директор із великої літери. Без його керівної правиці я не уявляю життя!..

— Прислуховується до мас!— закричали присутні навперебій, забувши про роботу.

— Допоможе в біді! М'якосердний!

— А яка в нього чудова дружина!

— Далеко піде! І ми з ним в но-о-гу!

— Із Кузьмою Івановичем ми разом!

— Слава Кузьмі Івановичу!

— Нашому шефові — ура!

— Покричали, й годі! — пригасив ентузіазм колег Зубенко.— Марно стараєтесь. Його ще немає в кабінеті. Не почує.

Віктор СЕМЕНЯКА.
м. Полтава

Микола КАПУСТА

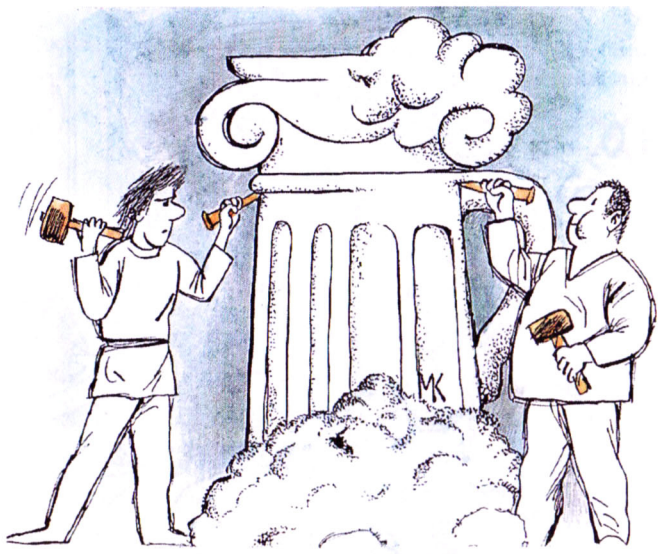

Друже Перче!

Високими цінами у нас нині нікого не здивуєш. Але я таки дивуюся і не можу зрозуміти чому наша звичайнісінька редиска і огірки сьогодні на базарі коштують майже удвічі дорожче від заморських бананів, апельсинів, мандаринів?..

Можна було б сміятися, якби не було так сумно...

Василь КРУГЛИЙ.

м. Ірпінь
на Київщині.

Олексій КОХАН

Презентація у перці

Григорій ЄЛИШЕВИЧ народився в листопаді 1948 року у знаменитому місті Конотопі на Сумщині. Своїми літературними вчителями вважає Степана Олійника і Павла Глазового. Видав п'ять книжок сатири і гумору. Але не зупинився на досягнутому і оце у видавництві «Слобожанщина» випустив шосту — «З народом заодно».

Якщо автор і надалі буде з народом заодно, то, віримо, напише ще не одну веселу книжку.

Народ чекає, Григорію!

ДІТИ ГРАЮТЬСЯ

Вова й Ганя — наче рожі,
Вова й Ганя дуже схожі.
Сині очі, повні личка —
Гарні братик і сестричка.
Посідали на дубки,
Розмовляють малюки:
— Як мені набрид вже ти!
— Сам би втік за три версти!
— Ти дурний!
— Сама дурна!
— Ірод!
— Гуска!
— Сатана!
— Як заїду!
— Здачі дам!
— Цить, кажу!
— Не гавкай сам!
Лясь по щічці, чуба — смик!
Вова — в плач. Ганнуся — в крик.
— Що ви робите, малята?
— Граємося... в маму й тата.

ДОСЛУЖИВСЯ

— Де твої розкішні голки? —
Запитали Їжака.
— Та... служу тепер у Вовка
На посаді Колобка!

ХОРОБРА ПАЦІЄНТКА

— Хіба це лікар? Совісті нема!
До нього страшно на прийом заходить.
По півгодини кожного трима.
Та що казать — до сліз людей доводить.
Іще з дипломом... Гріш йому ціна,
Коли в руках такого коновала! —
У коридорі жіночка одна
Так лікаря зубного шельмувала.
Порадив хтось:
— Тихіше говори.
Самій ось доведеться в крісло сісти...
— Хай чує правду, біс його бери!
А в мене номерок до окуліста...

КОМПРОМІС

Гаряче Павло доводить
Дружбану Денису:
— Із жінками треба завжди
Прагнуть компромісу!
От моя раніш, бувало,
Тільки загуляю,
Викидала мою постіль
Просто до сараю.
Я й сказав, що інтереси
Маю значно вищі.
— А вона?
— Здалась без бою:
Стелить на горищі!

ПРАПОРИ

На свято причепив хазяїн-Кіт
Червоний прапор до своїх воріт.
Запитує цікаве Собача:
— Скажіть, будь ласка, що це означа?
Кіт відказав:
— Для нас в усі часи
Найкращий колір — колір ковбаси!
Та ще за тиждень Песик спостеріг
Там інший прапор — білий, наче сніг.
— Усе нормально,— пояснив Мурко. —
Я просто перейшов на молоко...

Мораль така: мурло — завжди мурло,
Який би стяг воно не підняло!

ІЗ ВЛАСНОГО ДОСВІДУ

На весіллі сивий батько
Підійма чарчину:
— Одного тобі бажаю:
Будь здоровий, сину!
— Чоловіче, схаменися! —
В бік штовхає мати. —
Чи забув, що треба спершу
Про любов сказати?
— Ех, стара,— шепоче батько,—
Вибачай на слові,
Та коли нема здоров'я,
Вже не до любові!

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

ПРОЯСНИЛОСЯ

Наркоман серед ночі заходить до знайомого:

— Ти що?! Третя година ночі, я сплю!

— А-а, це значить я тобі с-снюся.

Ігор ЛИХАЧ.

м. Львів.

ХТО З КИМ

— Ми лягаємо разом із курми, а ви?

— А наші кури сплять сидячи.

МІНІ-УСМІШКИ

ВІДПУСТКА

— Що ти робитимеш під час своєї відпустки, Василю?

— Відпущу трохи ременя — за весну занадто затягнув.

БУДЬ ГОТОВ

— Моя жінка вміє все чудово приготувати: і перше, і друге.

— Моя також уміє, ще краще, ніж твоя.

— А що твоя вміє готувати?

— Моя вміє підготувати мене до того, що вона нічого не приготувала.

ПОЧАЛОСЬ

— Твій пес кусає, Миколо, чи лиш отак люто гавкає?

— Це розумний пес: гавкає він лише на затятих пияків, а тепер от і на тебе почав.

ЗБІГАЄТЬСЯ

— Петре, ти регулярно отримуєш зарплатню?

— Регулярно. Якраз у ті дні, коли маю напитись.

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

Словничок-жартівничок

ВИБУХ — призначення бухгалтером.

ГОРИЗОНТ — парасолька в печі.

СТУПА — тротуар.

Валентин БУЛАШЕНКО.

м. Чернігів.

●

АНТИЛОПА — дієта.

АРІЄЦЬ — виконавець арій.

ДОРОГА — закоханість, що веде до зради.

КАРАПУЗ — харакірі.

КАСТРУЛЯ — лагідне звертання до євнуха.

Олег РОМАНЕНКО.

м. Суми.

Василь ФЛЬОРКО

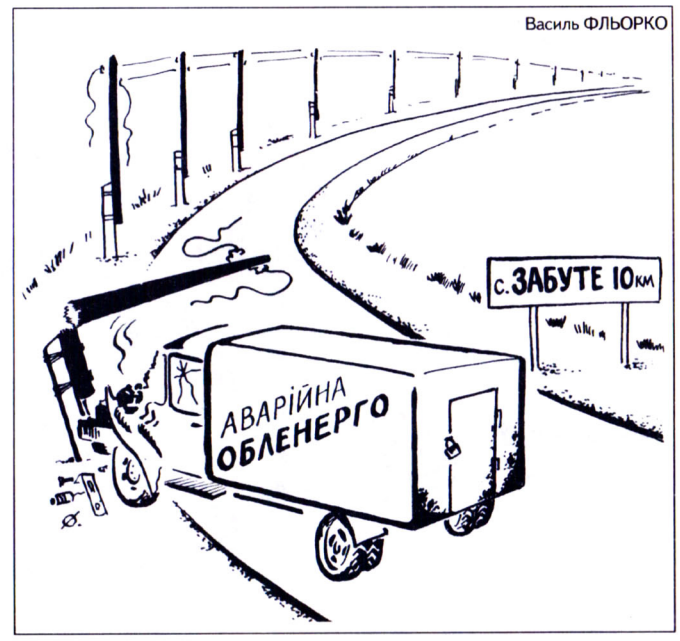

ЗІПСОВАНА ЛЮДИНА

ГУМОРЕСКА

В кабінеті редактора газети «Купи негайно!» сидить Адам Квасоля і скаржиться:

— Колектив нашої установи — це Божа кара. Підлабузники і пристосуванці! А у директора — жодної позитивної риси. Тільки один приклад! І все! Як ілюстрація! Недавно він увірвався в редакцію однієї газети, в якій ми надрукували від імені колективу ювілейне вітання начальнику нашого главку. Звичайнісіньке вітання. Мовляв, бажаємо щастя, здоров'я, завжди відчуваємо вашу підтримку... І підписи працівників усього підрозділу. Чого вимагає наш начальник? Не повірите! «Негайно дайте спростування!» Мовляв, я, Каштанський, директор філіалу, свій підпис під привітанням не ставив, це непорозуміння, якась помилка. Прошу вважати поздоровлення без мого підпису. І газета змушена була надрукувати поправку. А чому так вийшло? Бо наш шеф десь пронюхав, що начальника главку, незважаючи на ювілей, знімають із посади. До того ж — зі скандалом. Тому треба встигнути!

— Так, цей ваш Каштанський — фрукт. Ну, а ви із чим завітали до нас?

— Хочу оголошення надрукувати. Ось: «Вітаю Івана Каліостровича Каштанського з ювілеєм — 59 років 11 місяців. Бажаю усіляких гараздів, здоров'я, доблесті і світлості. Адам Квасоля». Тобто я.

У редактора відвисла щелепа. Ніби він хотів увіпхати в рот потрійний хот-дог. Через хвилину оговтався:

— Я дивуюся тільки, що дата, як то кажуть, не кругла. Мабуть, треба ще з місяць почекати?

— Мені треба всіх випередити і привітати першим! Нехай він запам'ятає мої старання! Шельма така! Так, я зіпсована обставинами людина, але чи можете ви кинути в мене камінь? Якщо у вас є

такі уповноваження, то приїздіть завтра до нашої установи з вантажівкою булижників. Таки переконаєтеся, що доведеться швидко їхати за новою порцією.

Едуард УГУЛАВА.

м. Сімферополь.

Олексій КОХАН

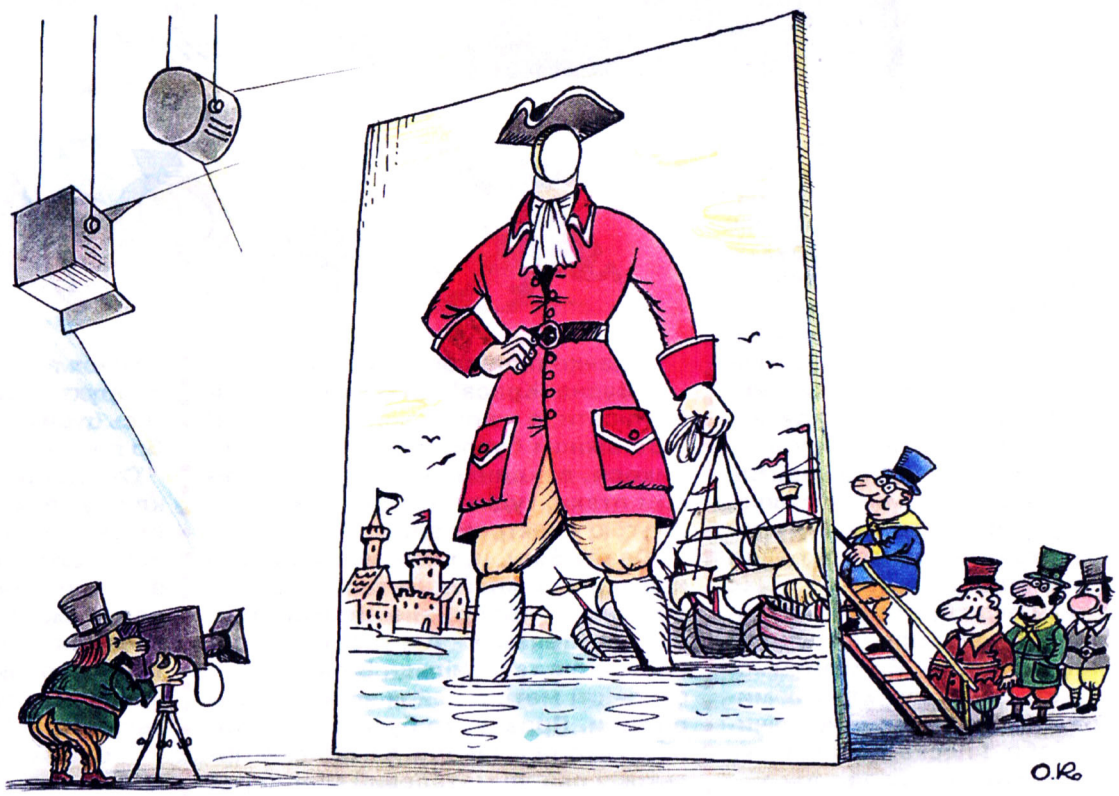

Микола КАПУСТА

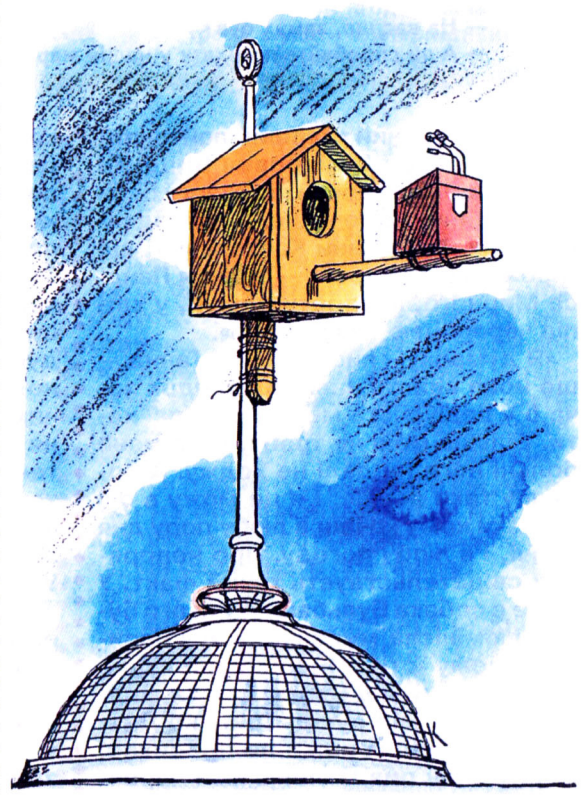

Вінегрет із перцем

Валерій ЧМИРЬОВ

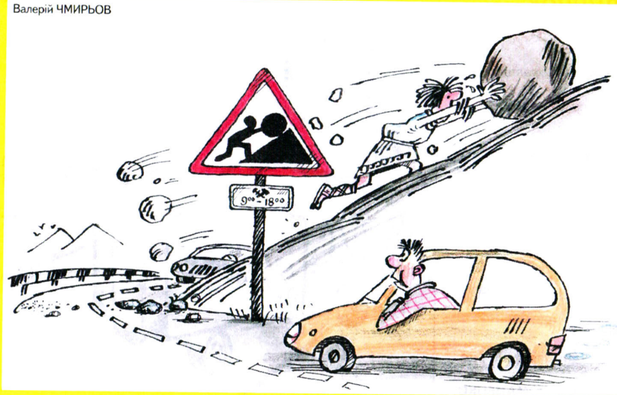

Василь ВОЗНЮК

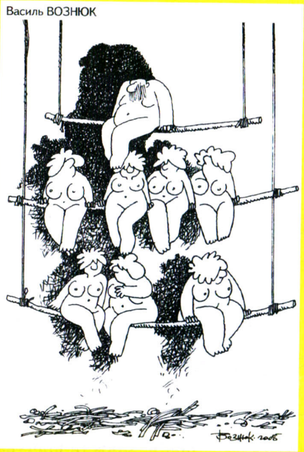

Андрій САЄНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Якщо не сплатите за світло, ми вам зробимо затемнення сонця!

Валерій МОГИЛЬНИЙ

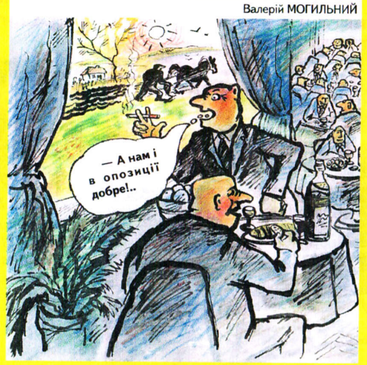

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Георгій МАЙОРЕНКО

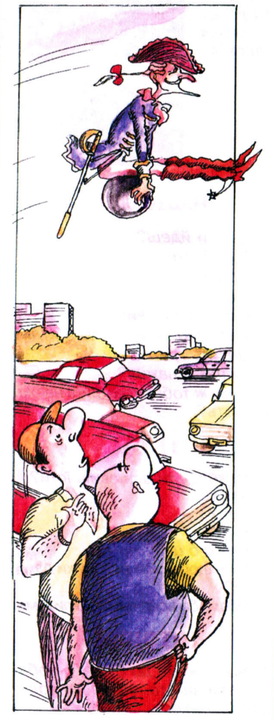

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Тату, я сам почистив черевики.

Володимир АДАМОВИЧ

Віктор ПОПОВ

Олексій КОХАН

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Давай вип'ємо для хоробрості, кажуть, звірі п'яних не їдять.

Георгій МАЙОРЕНКО

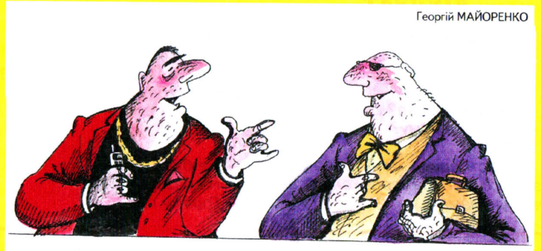

— Скажи мені як антикорупціонер — антикорупціонеру!

Георгій МАЙОРЕНКО

— На вас що, замах був?
— А ви спробуйте проїхати у нашій маршрутці у час пік!..

Костянтин КАЗАНЧЕВ

„Фордзон"

Дільничний старший лейтенант Олекса Дмитрович Биценко ще раз перечитав скаргу баби Ганни, а точніше — громадянки Ганни Федорівни Костельник, що «проживає по адресу — вулиця Панаса Мирного, навпроти пошти, у хаті під черепицею без номера».

«Я думала,— писала баба Ганна,— що нова власть наведе порядок хоча б у радіусі ста метрів од моєї хати. Більше мені не треба. Бо в мене больні ноги і я далі не ходжу. А порядку таки немає. І я це можу в очі сказати кому хочеш в любу пору дня і ночі, і в любу погоду. Про непорядок свідчельствують такий факт. У мене є собака Бульбаш. А у нього була алюмінієва мисочка, в яку насипала йому їсти. Мисочку цю купив вже покійний дід Євген ще при соціалізмі. І от мій сусід, Грицько Питлюк, який від горілки не просихає, смолу б він пив маленькими чароч-

ками, серед білого дня, коли Бульбаш дрімав після обіду у будці, нагло вкрав із своїми дружками мисочку... Як цвітний метал... Украв і здав на прийомний пункт металобрухту. Тому предлагаю провести розслідування. А нашому дільничному старшому лейтенанту Биценку рекомендую сісти на пару днів у приймальному пункті і переловити таких мочимордів як Питлюк. Для розслідування також предлагаю старшому лейтенанту мого собаку Бульбаша. Він хоч і старий, але свою мисочку впізнає... В случаї проволочки буду телеграфірувать Президенту України. Учтіть, що пошта поруч...»

«Треба таки буде брати у баби Ганни Бульбаша,— відклав убік листа старший лейтенант.— Бо у приймальному пункті металобрухту тих мисочок, ложечок, виделок — не злічити. Мудра баба. І поскаржилася, і як злочин розкрити підказала...»

Биценко підійшов до вікна:

— Весна! Краса!!! Такої пори — вірші писати, а не протоколи складати!

За вікном буяли білим цвітом абрикоси, захлиналися радісним співом птахи, гуділи джмелі, а за лісосмугою електровози...

«Слава Богу, що хоч рейок у нас із залізничної колії ці металісти ще не покрали,— полегшено зітхнув старший лейтенант.— А в газетах писалося, що є такі умільці. В одному місті двісті метрів рейок за ніч начикрижили. Правда, то були під'їзні колії до якогось заводу. А в одному гірському районі металевий міст через потічок злодюги порізали і на металобрухт здали... Це не мисочка якогось цуцика... У нас масштаби не ті... Бо я ж пильную...»

Старший лейтенант Биценко поклав у течку скаргу баби Ганни, поплював на носаки чобіт, витер їх позаторішнім зведенням про боротьбу з організованою злочинністю і збирався вже вирушити на вулицю Панаса Мирного, що навідатися у «хату під черепицею без номера». Але в цей момент на столі у нього зателенькав телефон:

— Старший лейтенант Биценко на дроті!— взяв слухавку дільничний.

— Олексо Дмитровичу, що це твориться?— гарячково торохтів чоловічий голос.

— Де?

— Біля колишньої «Сільгосптехніки»...

— І що ж там твориться?

— «Фордзона» з постаменту знімають. Серед білого дня. Десятиліттями стояв, як пам'ятник першим трактористам... А оце поклали дошки і скочують звідтіля...

— Що, на металобрухт хочуть здати?

— Не знаю... Я проходив мимо... Бачу, таке твориться... Вирішив вам зателефонувати...

— Цього тільки не вистачало!— кинув телефонну трубку Олекса Дмитрович, поправив кобуру з пістолетом і кулею вискочив із кабінету.

Через кілька хвилин «Нива» Биценка зупинилася посеред калюжі біля колишньої «Сільгосптехніки». Старший лейтенант вискочив із машини і двічі вистрелив у повітря:

— Усім руки вгору!

Але ті, що копошилися біля «Фордзона» попадали на землю...

— Попалися!— підбіг до них Биценко.— Нічого святого немає! Це ж пам'ятник вашим дідам і прадідам, а ви його на металобрухт?!

— Олексо Дмитровичу та ми його назад поставимо,— почали підводити голови чоловіки. Серед них старший лейтенант впізнав і голову колективного сільськогосподарського підприємства «Гречка» Максима Максимовича Гречаного.

— А від вас, Максиме Максимовичу, такого не чекав,— поправив пістолетом козирок свого кашкета Биценко...

— Та ви і нас зрозумійте,— підвівся із землі Гречаний.— Весна. Як кажуть, один сьогоднішній день — рік годує... А в нас біда. Техніки не вистачає... Я вже й забувся, коли ми останнього трактора купували, бо ціни на техніку... вище хмар... А сіяти треба... То хлопці й кажуть, давайте «Фордзона» з постаменту знімемо, трішки підрихтуємо... Чого він даремно на постаменті стоїть? А так... Хоч якась користь... А як відсіємося, ми назад його поставимо... Чесне слово...

— Дожилися!— сплюнув старший лейтенант, засунув до кобури свого пістолета і глибокою калюжею побрів до свого службового автомобіля.

Михайло ПРУДНИК.

ЗНАЙ НАШИХ!

На XXI Міжнародному конкурсі карикатур Айдин Доан (Туреччина) карикатуристи з України — кращі з кращих! Так тримати!

Олег СЕРЕДА — перша премія.

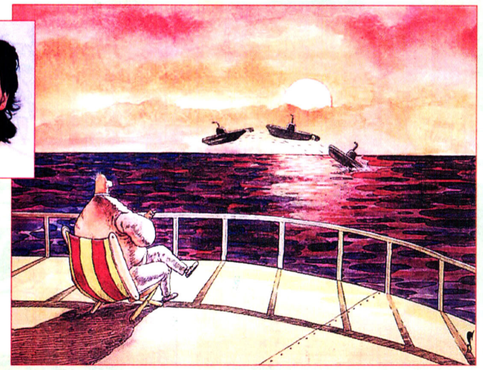

Валентин ДРУЖИНІН — спеціальна премія.

НАРОДНІ УСМІШКИ

НАЛОВИВ

— Звідки йдеш?
— З рибалки.
— Добре клює?
— Чудово.
— Скільки наловив?
— Два кілограми і сто п'ятдесят дев'ять грамів.
— Ти що, її важив?
— А хто ж тобі в крамниці на око продасть?

ОБОМ

— Миколо, ти дав свині їсти?
— Аякже.
— Їсть?
— Ні.
— І чого б це?
— Хоче щоб до їжі ти горілки дала.
— Їй?
— Обом, бо вона сама не питиме.

ГОТОВИЙ

Зайшла жінка до буфету, побачила там за столом свого чоловіка та й каже:

— Збирайся швидко, підемо додому.
— А що мені збиратися, сто грамів ще вип'ю і готовий.

ПОЯСНИВ

П'ятирічний синок до батька:
— А чому осла називають дурнем?
— Бо він такий, як баран.

ХИТРИЙ КІНДРАТ

Звідки їдеш Кіндрате?
— Із лісу.
— А що ти везеш?
— Дрова.
— Та які то дрова? Сам хмиз.
— А знаєш, чому?
— Скажи.
— Товсті дрова мені треба рубати, а хмиз баба через коліно сама буде ламати.

МАЄ

— Лесю, ти маєш хлопця?
— Маю.
— Як його звати?
— Одного Петром, другого Василем, а третього Степаном.

А...

— Де був?
— На базарі.
— Горілку пив?
— Звичайно.
— Багато?
— Маленьку півлітру.
— Чим закусював?
— Ікрою.
— Ого!
— Кабачковою.
— А...

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська на Львівщині.

ВИЛІКУЮТЬ

На прийомі у лікаря.
Хворий:
— Лікарю, я... цей... Петренко... в мене... як його?.. А! Склероз!
Лікар:
— ...Як?.. Сидоренко?.. А... ну з цим... е-е... вашим... енурезом. Це-е-е... до як його... е-е-е-е окуліста!

Почув і записав Валентин ЛАВРЕНЮК.

м. Вінниця.

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ

ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНЕ БЕЗСОННЯ

Я прокидаюсь о третій ночі
І думаю про долю
Італії чорноробочих...
Іван ГУЩАК.
Із циклу «Подорожі до Італії»

Добре спиться різним не-поетам.
Я ж хоч влігся — спать не годен, де там.
Озираюсь — північ, глухо, темно:
В серці — біль за негрів у Гарлемі.
Лиш заснув — щось знов шпига під груди:
Як оті, в Ізраїлі — іуди?
Задрімаю на якусь хвилину —
Та й схоплюсь: хтось топче Палестину.
Під язик пігулку: що, лиш п'ята?
А в Палермо мафія заклята.
А у Конго, Коста-Ріці, Римі?..
Інші сплять, а я кую ці рими.
Ними захищу братів по крові.
Та й засну — з надмірної любові!

Микола ПЕТРЕНКО.

м. Львів.

САМОВАРІННЯ

Самотужки вибився
На стезю таку,
У якій варюся
В своїному соку.
Але й рад, що в мене
Вчителів нема:
Совість їх не мучить
Від мого письма.
Валерій ТИЩЕНКО.
«Зізнання».

Сяду за віршусик
Про фігню таку,
Як я сам варюся
У своїм соку.

Розварюсь поволі
Без нікого — сам,
Сам добавлю солі,
Часнику додам...

Сам собі і вчитель,
І на нервах грець...
Як не вийде вірше, —
Буде... холодець!..

Л. МОЗОЛЯКА.

м. Кіровоград.

Володимир АДАМОВИЧ

Олексій КОХАН

— Ну, як мій перший борщик, любий?
— Думаю, ми швидко з'їмо разом пуд солі...

КЛАС

У школі на підвіконні сидить учень, смалить сигарету і попиває пивце. Завуч, коли побачив це, то аж позеленів.
— Що ти собі дозволяєш?
У школі куриш, п'єш... Та це... Та це... Ану швидко говори, який клас?
Учень пустив кільцями дим, відсьорбнув із банки пива і з погордою мовив:
— Буржуазія!

Григір КУЛЬБАЧНИЙ.

м. Донецьк.

Олексій КОХАН

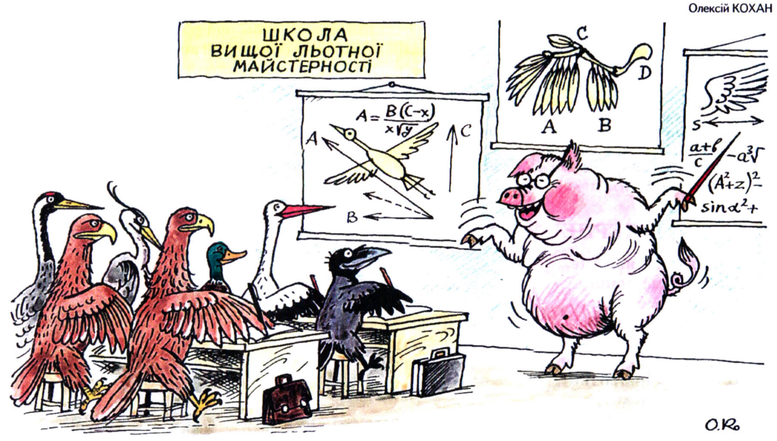

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Прибери камеру, помий, замети... Сюди може скоро завітати високопоставлена особа... років за десять.

Микола КАПУСТА (тема Анатолія Василенка)

ГУМОРЕСКА

ОКО за ОКО

До хірурга Друзяки приїхав із села батько. Відразу з вокзалу син повіз його до ресторану, пообідати.

Сіли. Підходить офіціант, подає меню.

— Ну що, тату,— збуджено запитує хірург,— на закусочку рибки візьмемо? Що там у вас, скумбрійка? Чудово! На перше — збірну м'ясну соляночку, на друге — відбивну свинячу із смаженою бараболею, на десерт — кавусю з тістечком. Як, шеф, усе ясно?— звернувся він до офіціанта.

— Мені-то все ясно,— мляво каже той.— А у вас вудки із собою?

— Які вудки?

— Рибу зловити, скумбрійку...

— Ти що, шеф, із глузду з'їхав?

— Зараз ні. А от місяць тому... До речі, м'ясо маєте?

— Яке м'ясо?

— Для солянки.

— У мене в торбі є,— каже батько.

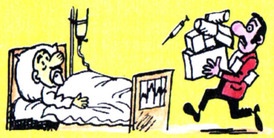

— Це добре,— схвалив офіціант.— А огірки квашені?

— І огірки є,— каже батько.

— Чудово. А лимончик?

— Лимона нема,— розгубився батько.

— Доведеться збігати до крамниці, тут поряд. А тарілочки-ложки-виделки у вас із собою?

— Слухай, шефе, що ти мелеш?— оговтався нарешті хірург.— Що це за нововведення?

— Такі самі, як у вас у клініці, пане докторе. Місяць тому там мій батько лежав. Так ви мене кожної хвилини ганяли: принесіть бинт, принесіть марлю, купіть шприци, купіть систему для переливання крові. Заплатіть за рентген, заплатіть за аналізи... І ніс, і купляв, і платив. А відтак ще вам, пане докторе, пляшку коньяку...

— «Наполеона»?— уточнив хірург.

— Саме!— ствердив офіціант.— Отак тепер і в нас...

— Слухай, синку,— сказав батько Друзякові,— у моїй торбі все є, навіть пляшка горілки. Може, не турбуватимемо пана офіціанта?

Так і зробили. Батько був дуже задоволений.

— Музика тут чудова,— сказав,— голосна! Якраз на мої вуха.

Юрій ЧЕРНЯВСЬКИЙ.

м. Львів.

РЕБУС

Хто правильно розшифрує ребус, той прочитає українську народну загадку. А якщо прочитає, нехай відгадає!

Склав П. МИШКО.

ЯК ПАН ДУБА ТРИМАВ

Українська народна казка

Було це давно. В одне село зайшов чоловік та й питає у старого діда, що сидів біля хати на колоді:

— А чи не скажете, чи можна у вашому селі заробити у кого копійку?

— У нас пан дуже скупий, а от пані щедріша...

Подибав чоловік до маєтку. Пана саме не було. А пані попросила набити обручі на діжку. Чоловік зробив роботу. Пані наказала його нагодувати ще й грошей трохи дала.

Чоловік подякував і пішов далі. А пан приїхав додому і питає:

— Хто це нам діжку полагодив?

Пані усе розказала.

— Та досить було з нього того, що ти його нагодувала! Гроші треба забрати!

Сів пан у карету та й ну чоловіка доганяти.

А той побачив, що за ним женеться, підійшов до дуба, що ріс біля дороги, і обхопив його руками. Пан під'їхав та й питає:

— А чи не проходив тут такий-сякий?..

— Проходив,— відповідає,— але ви його не доженете. Я б зміг, але немає кому дуба потримати... Бо впаде...

— Давай я потримаю,— погодився пан.

— А на конях було б швидше...— каже чоловік.

— То бери коней!..

Сів чоловік у карету і поїхав.

А скупий пан тримав того дуба аж до вечора, поки не зрозумів, що поплатився за свою скупість...

Переповів М. СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

Вітаємо улюблену дітьми й дорослими поетесу, нашу постійну авторку, добру і усміхнену Тамару КОЛОМІЄЦЬ із ювілеєм!

Щастя, здоров'я Вам, Тамаро Опанасівно, і звичайно ж, натхнення для нових віршів!

Перець-татко і Перченятко.

ВІДЕРЦЕ

— Відерце, відерце,
Посріблене денце,
Скажи, де бувало,
Кого, напувало?

— Напувало городину,
Напувало смородину,
І вербу пелехату,
І козу бородату.
І тепер не гуляю —
Гробців напуваю.

ЗАЙЧИСЬКОВА ЧЕРЕДА

Є в зайчиська череда,
Він за нею нагляда.

Що корови, що бики —
То рогаті все жуки.

Розбредуться хто куди:
Той — сюди, а цей — туди...

Біга заєць, перейма —
Тут нема і там нема.
— Як загавиться — біда:
Розлетиться череда!

ДІДІВ ОБІД

Казку хочете смішну?
Зараз я її почну:
Жив на світі сивий дід.
На плиті варив обід.
На кривий ослін сідав.

Що зварив, усе з'їдав.
Горщик мив і миску мив.
На плиті обід варив.
На кривий ослін сідав.
Що зварив, усе з'їдав.
Горщик мив і миску мив,
На плиті обід варив...

...Ой і хитра казка ця,
Бо не видно їй кінця.
Доки дід на світі житиме,
То усе обід варитиме.

Тамара КОЛОМІЄЦЬ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ЖМЕНЬКА СМІШИНОК

***

Учитель своєму колезі:

— Ні, працювати стало неможливо! Учитель боїться директора. Директор — інспектора. Інспектор — перевіряючих із міністерства. Міністр — батьків. Батьки бояться дітей. І тільки діти нікого не бояться.

***

Сергійко збирається на прогулянку. Побачивши, що він взуває чобітки, мама зауважує:

— Навіщо ти, синку, взуваєш чобітки, сьогодні ж надворі немає калюж.

— А ти, мамо, не хвилюйся,— відказує Сергійко.— Я знайду...

Зібрав Ігор АРТЕМЧУК.

Старі байки на новий лад

ВОВЧИСЬКО ТА ЯГНЯ

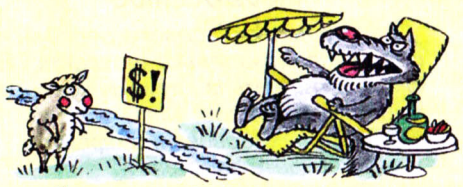

Якось у спеку серед дня
Мале беззахисне Ягня
Прийшло до ставу, як завжди,
Аби напитися води.
Аж гульк, а там Вовчисько
вже сидить
І на Ягня як закричить:
— Хіба ти, капосне, не знаєш,
Що тут господар нині я.
Бо і ставок цей, і земля —
Приватна власність вже моя!
Тепер, якщо ти хочеш
тут ходити
Та ще і воду пити,
То мусиш мені баксами платити!
А позаяк Ягня грошей не мало,
Не пивши, ледь живе,
додому почвалало.

Немає у цій баєчці моралі —
Питання є: як жить Ягняті далі?..

ХОЧ ВІЗ І НА МІСЦІ

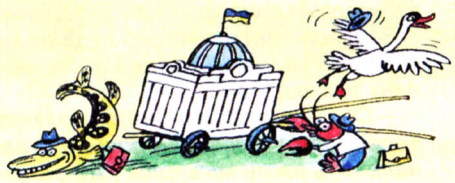

Як не трудились
Лебідь, Рак і Щука,
А віз на місці й досі,
От так штука!
Вам дивно — їм підвищують
Зарплати...
Бо вже вони...
Народні депутати.

Микола МИЦЕНКО.

м. Ківерці
на Волині.

Страшне перо не в гусака...

«Іван біг до Марічки, стрибаючи з полонини на полонину».

(Із учнівського твору)
Надіслала Валентина ГОРОДНЯ.

«Біографічна довідка: 9 серпня 1948 року був назначений начальником цеху. 26 липня 1947 р. — помер».

(Із газети).

«Лікуємо від алкоголізму. Постійним клієнтам — знижка».

(Із об'яви).
Надіслав Іван БЕЗРУЧКО.

«Велике місце в романі займає його невиразне обличчя».

«Кращими його друзями були ровесники Петро, Роман, Грицько, дід Степан».

(Із шкільних творів).
Надіслав Юрій САВЧУК.

Думки, думки...

● *Іноді точку опори шукають там, де й стати ніде.*

● *Переможців нібито не судять, але на допінг-контроль запрошують.*

● *Гарантія — це та ж обіцянка, лише обмежена терміном.*

● *Якщо помилок немає, то на чому вчитись?*

● *Може, і як не такий вже й упертий. Просто ми звикли, що він таким має бути.*

Василь МОМОТЮК.

ЧОРНИЙ ГУМОР

Володимир АДАМОВИЧ

Олексій КОХАН

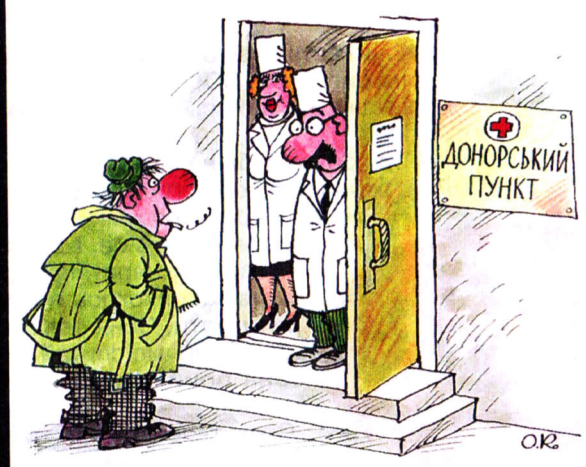

— Прийшов здавати кров, бо її все одно дома жінка вип'є.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

Олексій КОХАН

Олег ГУЦОЛ

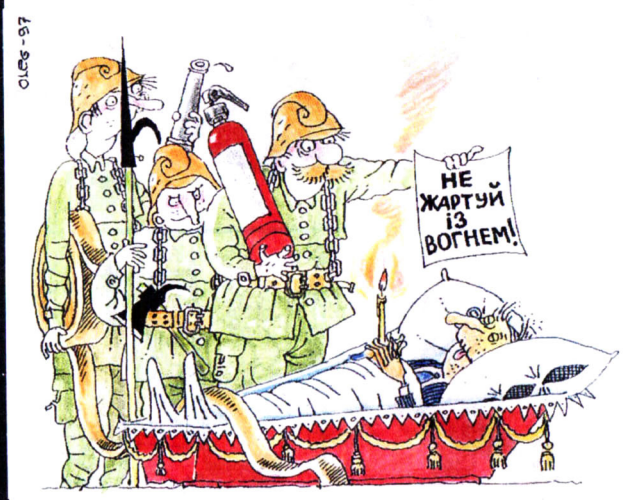

Олексій КОХАН

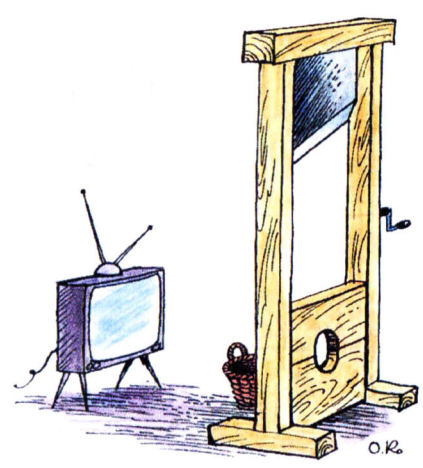

ІНОЗЕМНИЙ

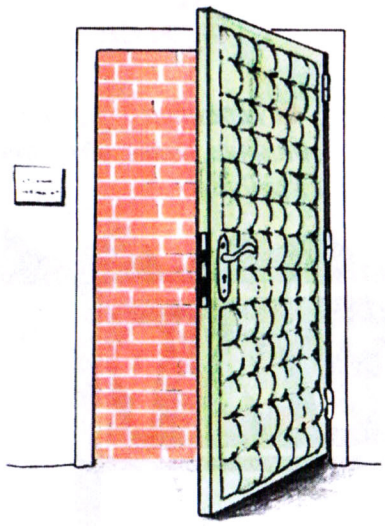

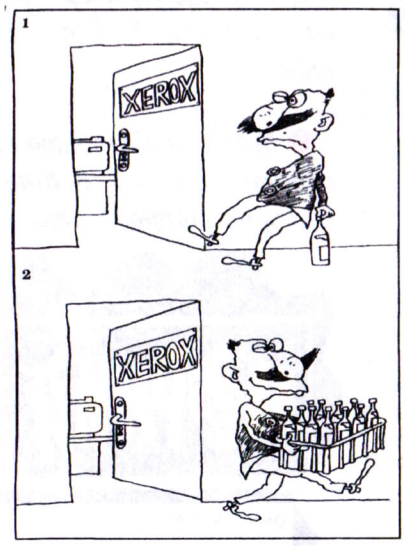

П'єр ДАНІНОС
(Франція)

ДАЧА З ТЕЛЕФОНОМ

Ото лучилося нам із Сонею, дружиною моєю «відпочивати на дачі». Цілковита імпровізація. Не дорого. Спокійно. Одним словом, дача!

Тільки-но зайшли, як нам повідомляють із гордістю:

— Тут це єдина дача із телефоном!

Гаразд. На перший погляд — безумовна перевага. Телефонуєш постачальникам, і вони постачають тобі, що треба. Якщо котресь із твоїх дітей хворе, телефонуєш лікареві. Дитина, може, й не одужає одразу, то лікар знов приходить.

Але це поверхові судження. Бо коли тобі випало «щастя» знайти дачу, «віддалену від усього» і усамітнену серед розкиданих довкола півдюжини куцїв, але з одним на всю околицю телефоном, то головною особливістю є те, що, як правило, хворіють діти інших.

Чесно кажучи, мене завжди дивувала та велика кількість дітлахів, які, після того як ми поселялися, вивалювалися з колисок чи підхоплювали коклюш. Останній почався ще на другий день, коли — біда сама не ходить — стався сонячний удар із сином шляхового сторожа. Наступного дня прачкою — із тих ото, знаєте, що вовтузяться коло колеса водяного млина, — нам був представлений шикарний перелом ключиці. І далі почали вчащати дорослі. То із ближнього лісу, то із пагорбів — звідти, де отаборилися наметові відпочивальники. Кожен день починається з того, що хтось навідує нас зі своїм сигналом SOS.

Іноді відчуваю, що ось-ось завию. Соня ж альтруїстка:

— А ти постав себе на їхнє місце. Був би дуже радий, якби знайшов когось із телефоном!

Не хочу її розчаровувати. Тільки незрозуміло мені, чого це, коли я в хвилину великодушності припрошу сісти мамцю якогось покаліченого дитинчати, Соня ремствує:

— Ти прямо спитай, чи не хоче вона прийняти душ, коли ти у ванній!

Отож телефоном користуються. Найчастіше, коли ми, пообідавши, тільки-но приляжемо подрімати.

— Ми вас не турбуємо?..

Коли проблема в тому, щоб викликати лікаря, то справа владновується швидко. Але коли відвідувачка (здебільшого навідуються жінки, а не чоловіки) телефонує «спішно» подрузі чи родичам, то кінець настає не так скоро.

Деякі платять і вибачаються. Інші вибачаються, але не платять. А є й такі, що й не вибачаються, і не платять.

Спочатку нам було незручно заводити мову про гроші. Але згодом... Ви ж розумієте... Беремо по отих дванадцять франків і десять сантимів із кожного, хоча воно й не дуже-то чемно.

Переклад із французької.

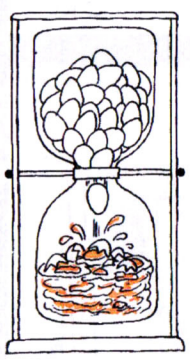

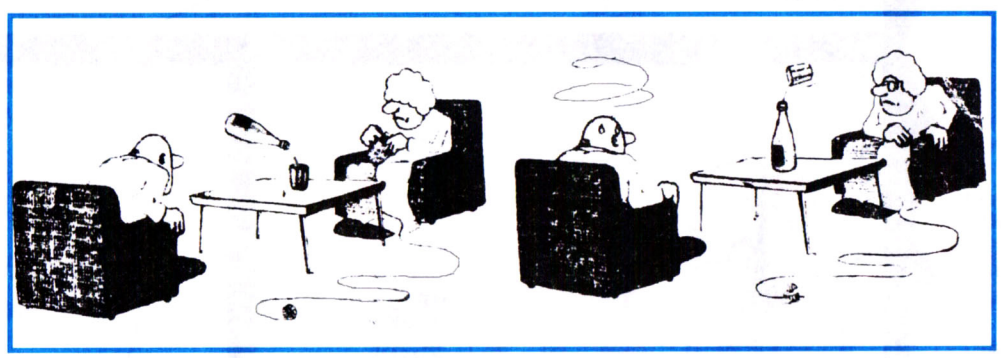

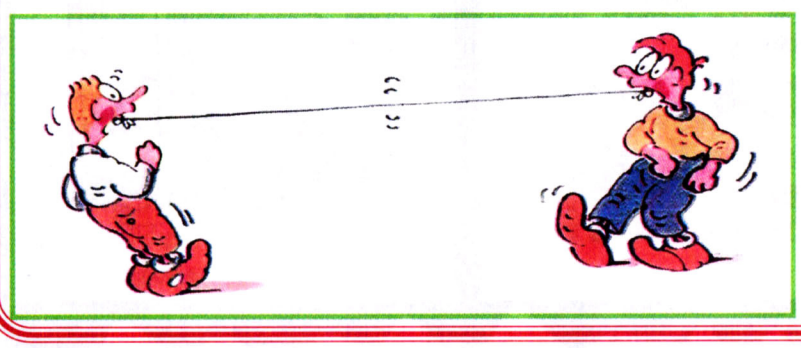

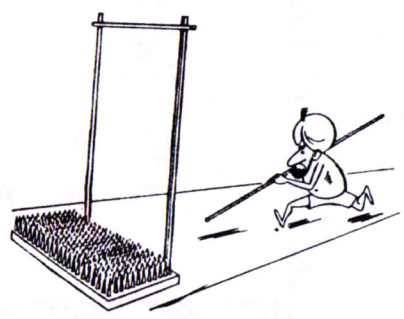

ІНТЕРСМІШИНКИ

Вишукане товариство

На терасі люксусового ресторану розсілася чималенька шотландська сім'я. Витягають із клумаків ковбасу, хліб, сир, помідори, віскі.

Підходить знервований офіціянт:

— Що будете замовляти?

— Одну мінеральну воду і десять чашок!

За хвилину до столу підходить директор ресторану.

— Панове, це ресторан!

— Ну й чудово, ресторан. А ви хто такий?

— Я? Директор!

— От добре, що підійшли. Ми якраз збиралися послати когось за вами.

— За мною? Нащо?

— Щоб спитати, чому оркестр не грає?

Рахунок

Мільярдера, за плату, звісно, заморозили до 2050-го року.

Коли розморозили, то перше, що він зробив, це зателефонував, щоб дізнатися, який у нього статок на банківському рахунку — мали ж набігти неабиякі проценти.

— На цю дату ви володієте десятьма мільярдами доларів, — відповів брокер.

Задоволений мільярдер закрив свого «мобільника». Та через якусь хвилину той задзвонив.

— Сер, — сказав оператор, — за проведену вами телефонну розмову з вас належить шість мільярдів і триста мільйонів доларів.

Для певності

Фріона розказує подрузі:

— Мій чоловік щовечора, перш ніж вирушити до бару, підкидає монету. Якщо випадає решка, — йде.

— А якщо випадає не решка, а герб?

— Кидає монетку, поки випаде решка.

Як же тут бути?

— Гер Дітмар, приймайте ці ліки по три чайних ложечки на день.

— Але ж, лікарю, у мене вдома є лише дві чайних ложечки.

Чому

— Ренато, — цікавиться Доменіко після того як вони вийшли з ресторану, — чому ти не дозволив гардеробникові допомогти тобі одягнути пальто?

— Бо не був певен, що воно мені підійде.

Ти знаєш?..

— Гонзалес, ти знаєш, яка різниця між тобою і мавпою?

— Ні. А ти?

— І я не знаю.

їв

Джон, ти їв м'ясо кенгуру?:

— І не раз!

— І що можеш сказати про нього?

— Ну, риба як риба.

Підготував Д. МИТЮК.

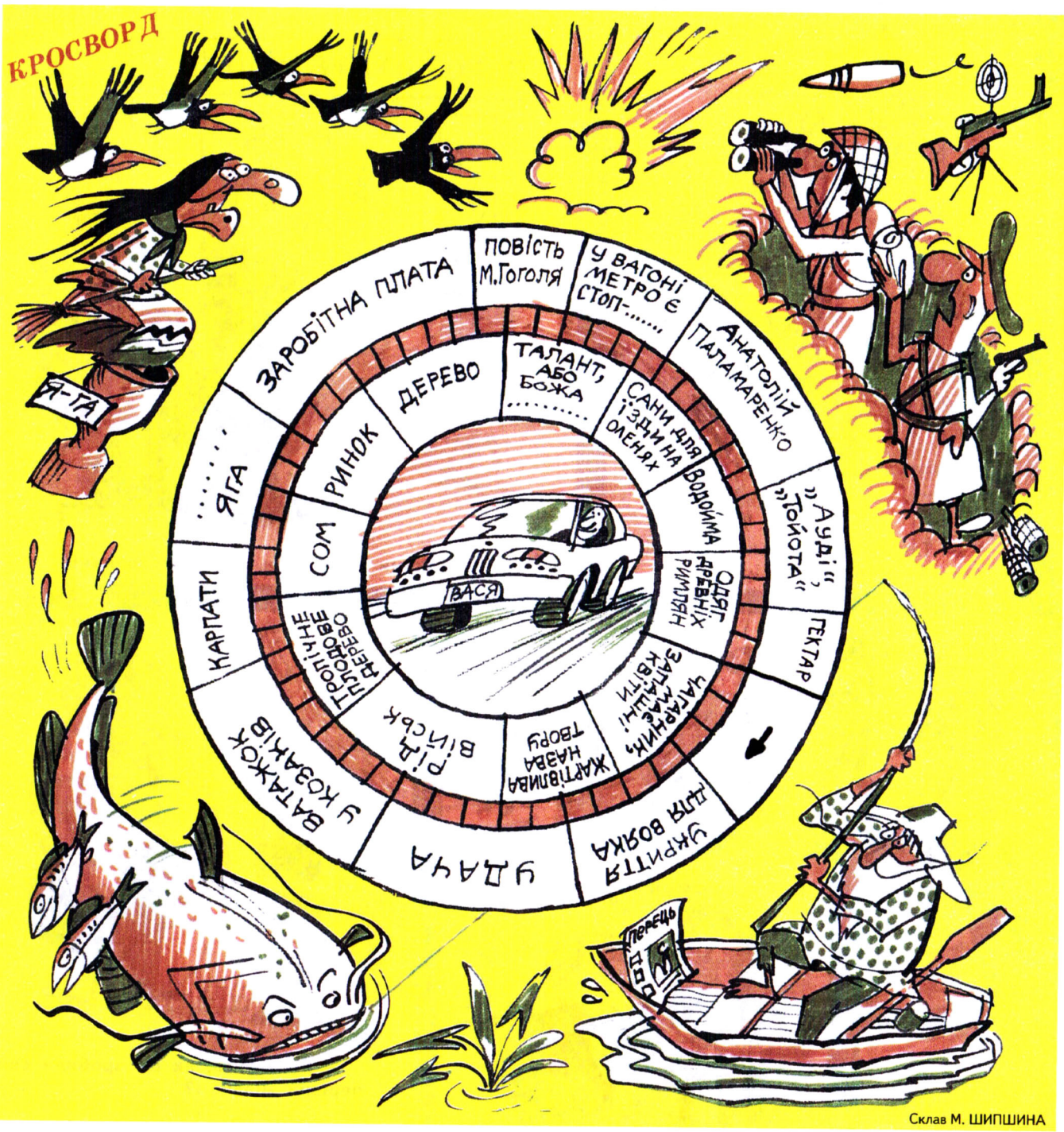

Склав М. ШИПШИНА

ПРИПЕРЧЕНІ ДУМКИ

● *Українці частіше за все воюють на два фронти – проти себе і за тих, хто проти них.*

● *Чутки про життя народу у статистиків дуже перебільшені.*

Володимир ШАМША.

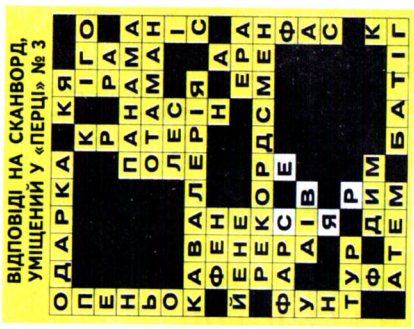

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, НАДРУКОВАНИЙ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Лежить колода серед болота, не гниє і не ржавіє.

Відгадка: язик.

«Дорога редакціє! Мені 86 років. Люблю гумор і не уявляю свого життя без «Перця». Спасибі Вам! Вирішив оце і сам написати на конкурс дотепників...»,— пише Іван Андрійович Михайлик із села Мала Ворожба Лебединського району на Сумщині.

«Друже Перче! Я навчаюся у третьому класі,— пише Сашко Кусанько з м. Шепетівки на Хмельниччині.— Люблю з однокласниками придумувати підписи до малюнків... Самі придумуємо і самі сміємося, поки животи не заболять... Це клас! Од нас усім перчанам привіт...»

Ось такий, якщо можна так сказати, віковий діапазон учасників нашого конкурсу. І це нас радує. Бо творчий колектив прагне, щоб «Перець» був цікавим для всіх.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Журі сподобалися підписи і І. А. Михайлика, і Сашка Кусанька та його друзів. А після довгих дебатів воно визначило переможця другого туру (малюнок В. Адамовича: факір продає чарівні палички, одна з них — жезл автоінспектора). Ним став **Роман СТРОЦЬ із міста Здолбунова Рівненської області: *«Призначили Юрія Луценка міністром і фокус із жезлом навіть у цирку страшно показувати...»***

Вітаємо!

А тепер придумайте підпис до малюнка Валерія СИНГАЇВСЬКОГО.

На переможців чекають призи.

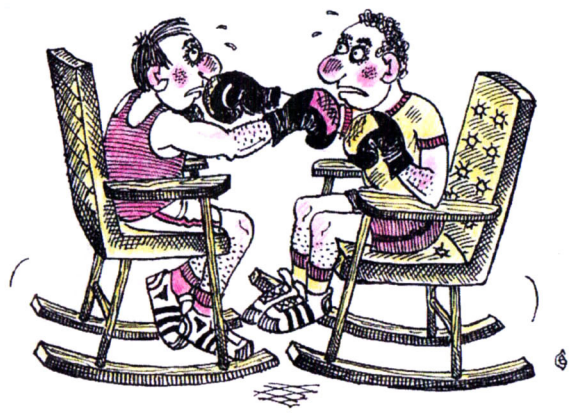

ПЕРЕЦЬ № 4 (1549)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія:
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Юрій ЩЕНКО,
Олексій КОХАН (головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження.

Здано до набору 05.05.2005.
Підписано до друку 17.05.2005.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 11840 прим.
Зам. 0110504.
Ціна договірна.
© **«Перець» 2005 р.**
Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефонами: 454-81-15, 454-81-38.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Державне видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

16 сторінка

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Та це я із мамою по телефону радилася як борщ варити.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

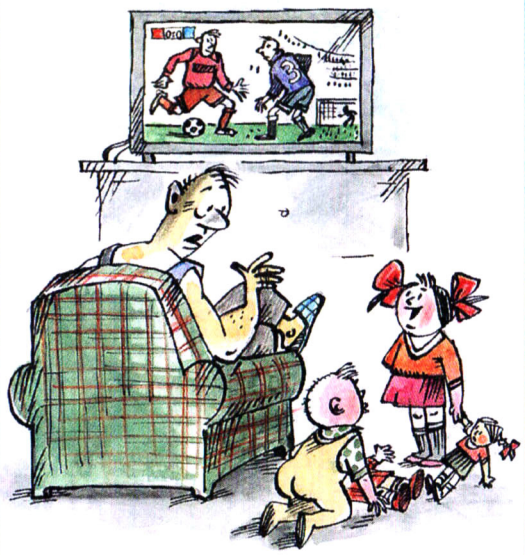

— Тату, а ми у ляльки гралися!
— А хто виграв?!

Олексій КОХАН

— Якими ж ми були, Колян, молодими!

Олег ГУЦОЛ

Василь ФЛЬОРКО

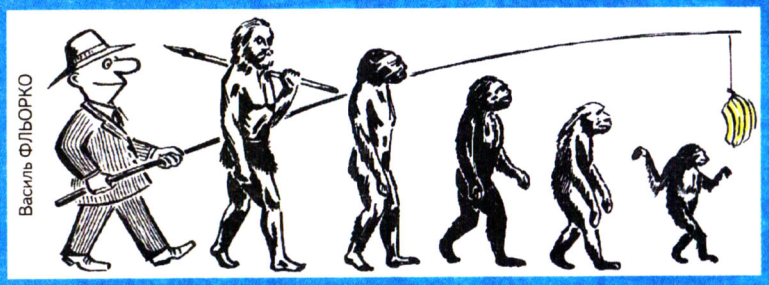

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Андрій САЄНКО

Георгій МАЙОРЕНКО

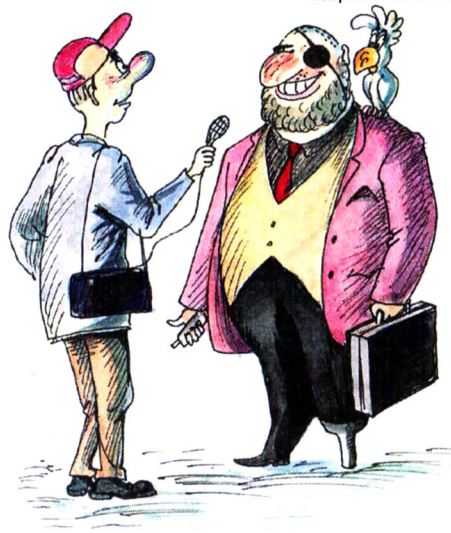

— Розкажіть, як Ви зробили свій перший мільйон?

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А я завжди до цієї аптеки ходжу. Тут жіночка чудові ліки продає. Та й дешевше.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

Володимир ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Причина вашого розлучення?

4 820012 960675 04

ЛЮБІ ДРУЗІ!

ДЛЯ ТИХ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО, ЩО ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ. ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ, ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити наш журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!